

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D. a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobce: **M. O.**, zastoupený Mgr. Radovanem Čechem, advokátem se sídlem tř. Kpt. Jaroše 26, Brno, proti žalovanému: **Městský úřad Vyškov**, se sídlem Masarykovo náměstí 1, Vyškov, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2014, sp. zn. OŽP/2014/Zah, č. j. 55587/2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- IV. Odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ustanoveného advokáta Mgr. Radovana Čecha **s e u r č u j e** částkou 12 342 Kč, která bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobou ze dne 28. 11. 2014 doručenou Krajskému soudu v Brně dne 1. 12. 2014 se žalobce domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí, kterým žalovaný v reakci na podání žalobce ze dne 8. 9. 2014, kterým se žalobce domáhal „*pozastavení vykonatelnosti rozhodnutí pod sp. zn. S JMK 26829/2014 OSP, a to z důvodů překážky ve věci, která je podaná u správního soudu prvního stupně Krajského soudu v Brně*“, zamítl návrh na odklad výkonu daňové exekuce.

[2] Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že si jako správce místního poplatku za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování odpadů podání žalobce ze dne 8. 9. 2014 vyložil jako odvolání proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 8. 8. 2014, č. j. JMK 26829/2014, a proto věc postoupil nadřízenému orgánu. Tento však podání vyhodnotil jako žádost o odklad výkonu rozhodnutí a sdělením ze dne 20. 10. 2014, č. j. JMK 123276/2014 podání vrátil zpět správci poplatku. Žalovaný jako správce poplatku v souladu se sdělením nadřízeného orgánu podání zhodnotil jako návrh na odklad daňové exekuce podle ust. § 181 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), neboť nebyly dány důvody pro postup podle § 106 písm. d), e), f) daňového řádu, jak navrhoval žalobce. Protože ke dni rozhodování nebyl vydán žádný exekuční příkaz, a exekuční řízení tak nebylo zahájeno, žalovaný neshledal důvod pro povolení odkladu daňové exekuce, a proto návrh na odklad výkonu daňové exekuce zamítl.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[3] Žalobce prostřednictvím ustanoveného zástupce v žalobě, resp. jejím doplnění uvedl, že z důvodu, že rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje (dále jen „KÚ JMK“) napadl žalobou, učinil podání vůči žalovanému, aby na základě rozhodnutí KÚ JMK nedošlo k daňové exekuci dříve, než bude toto související řízení ukončeno. Žalobce si je vědom toho, že daňová exekuce je zahájena vydáním exekučního příkazu, k čemuž k okamžiku podání žaloby nedošlo. Daňový řád či komentářová literatura k daňovému řádu však předpokládají situace, kdy nemá být exekuce vůbec nařizována, namísto jejího následného odkladu či zastavení. Žalobce má za to, že za předpokladu, že by v době učiněného podání již byla zahájena daňová exekuce, bylo by posouzení podání žalobce jako návrhu na odklad daňové exekuce podle ust. § 181 daňového řádu a rozhodnutí o něm správné, avšak pokud v této době daňová exekuce zahájena nebyla, nebyly dány podmínky k tomu, aby žalovaný rozhodoval rozhodnutím o návrhu na odklad daňové exekuce. Žalovaný tedy nesprávně posoudil podání žalobce jako návrh na odklad daňové exekuce a postupoval nesprávně, když o podání rozhodl rozhodnutím. Žalovaný měl podle názoru žalobce podání interpretovat jako podnět k postupu spočívajícímu v nenařízení daňové exekuce do doby, než bude v souvisejícím řízení rozhodnuto. Při této interpretaci neměl žalovaný vydávat rozhodnutí, ale měl toto podání toliko vzít na vědomí a případně reagovat přípisem, zda bude exekuce nařízena či zda bude s jejím nařízením posečkáno. Bylo-li za této situace rozhodnutí vydáno, považuje žalobce rozhodnutí přinejmenším za nesprávné, popř. za nicotné.

[4] Zásahy do jeho ústavně zaručených práv spatřuje žalobce zejména v tom, že správní orgány, zejména žalovaný, rozhodují opakovaně v jeho věcech se stejným skutkovým základem nesprávnými rozhodnutími, případně v tom, že správní orgány vydávají rozhodnutí v situaci, kdy pro jeho vydání nejsou podmínky (tak jako v daném případě). Postup správních orgánů žalobce považuje za postup v rozporu se základními zásadami správního práva a správy daní (zásada postupovat tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, zásada vycházet ze skutečného obsahu právních jednání, zásada postupu správce daně v souladu se zákony, zásada šetření práv a právem chráněných zájmů). Konečně žalobce namítal, že místní poplatek, který mu byl rozhodnutím KÚ JMK vyměřen, již před vydáním rozhodnutí KÚ JMK uhradil, což by bylo důvodem pro zastavení daňové exekuce, resp. vzhledem ke skutečnosti, že úhrada předmětného poplatku byla v rozhodnutí KÚ JMK nesprávně posouzena, by přezkum rozhodnutí KÚ JMK byl důvodem pro odklad daňové exekuce, pokud by tato byla na základě tohoto rozhodnutí nařízena. Z uvedených důvodů považuje žalobce svůj postup za logický za účelem předejít předčasnému zahájení daňové exekuce.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[5] Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že v případě podání žalobce ze dne 8. 9. 2014 byl vázán sdělením nadřízeného správce daně, který podání žalobce vyhodnotil jako žádost o odklad exekuce ve smyslu ust. § 181 daňového řádu, žalovaný tedy neměl možnost jiného posouzení podání žalobce. Žalovaný uvedl, že žalobce ve svém podání explicitně odkázal na ust. § 181 daňového řádu, přičemž z důvodové zprávy k daňovému řádu je zřejmé, že probíhající řízení před správním soudem je přechodným důvodem k případnému odkladu daňové exekuce, tedy nelze aplikovat ustanovení o zastavení daňové exekuce. Za situace, kdy je třeba podání posuzovat podle skutečného obsahu a nikoli podle označení, a kdy žalobce výslovně navrhuje „pozastavení vykonatelnosti rozhodnutí“ s tím, že odkazuje na ust. § 181 daňového řádu, nelze jeho podání interpretovat jinak, než jako návrh na odklad daňové exekuce. Soudní řízení představuje pouze dočasný faktor a nelze tak uvažovat o zastavení exekuce, nýbrž pouze o dočasný odklad daňové exekuce. Tvzení žalobce, že jeho podání mělo být interpretováno jako podnět k nenařízení exekuce, považuje žalovaný za účelové, jelikož z podání je zcela zřejmé, že se žalobce domáhal postupu dle ust. § 181 daňového řádu. Nadto si žalobce sám protiřečí, když v doplnění žaloby operuje s institutem zastavení daňové exekuce, ačkoli dle jeho tvrzení podání k institutům upraveným v § 181 daňového řádu nesměřovalo. Podle žalovaného je evidentní, že podání žalobce bylo žádostí o odklad daňové exekuce, přičemž opačný závěr by byl extenzivním výkladem ust. § 70 odst. 2 daňového řádu a žalovaný by se dopustil svévole.

[6] Žalovaný má za to, že z dostupné komentářové literatury nelze dovozovat tvrzení žalobce, že pokud žádost o odklad daňové exekuce obdrží správce daně před zahájením daňové exekuce, je nutno ji interpretovat jako podnět směřující k oddálení daňové exekuce, zatímco po zahájení daňové exekuce je třeba ji brát jako žádost o odklad (či zastavení) daňové exekuce. Podle žalovaného odborná literatura na tyto případy nepamatuje. Žalovaný se naopak domnívá, že k určení postupu při podání předčasné žádosti o odklad daňové exekuce postačí pouhý jazykový a systematický výklad ust. § 181 odst. 3 daňového řádu. Z tohoto ustanovení vyplývá, že pokud bylo podání vyhodnoceno jako žádost o odklad daňové exekuce a zároveň nebyly splněny podmínky pro odložení či pokračování v již dříve zahájené exekuci, je jediným správným postupem vydání rozhodnutí o zamítnutí návrhu na odložení daňové

exekuce (v daném případě z důvodu předčasnosti žádosti). Jiný postup by bylo třeba vyhodnotit jako jednání v rozporu se zákonem. Pokud by žalovaný vzal podání žalobce pouze na vědomí, jednalo by se o porušení zásady postupu bez zbytečných průtahů.

[7] K námitce žalobce týkající se porušení jeho ústavně zaručených práv žalovaný zdůraznil, že poplatková povinnost jako taková v soudních rozhodnutích nebyla zpochybněna, důvodem pro zrušení rozhodnutí byla změna judikatury týkající se kladených nároků na odůvodnění zvýšení poplatku z důvodu prodlení.

[8] Žalovaný z uvedených důvodů navrhl soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Ústní jednání

[9] Při ústním jednání dne 13. 12. 2016 žalobce odkázal na žalobu a její doplnění. Obecně pak žalobce má za to, že jednáním správních orgánů byly v jeho případě vytvářeny neexistující dluhy, které nakonec vedl k jeho vystěhování z jeho dosavadního bydliště.

[10] Žalovaný rovněž odkázal na svá dřívější vyjádření, přičemž dle svého názoru nemohl, nadto vázán názorem nadřízeného správního orgánu, vzít žádost žalobce pouze na vědomí.

V. Posouzení věci soudem

[11] Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[12] Předně soud konstatuje, že žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl návrh na odklad výkonu daňové exekuce ve vztahu k rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 8. 8. 2014, č. j. JMK 26829/2014 (dále jen „rozhodnutí KÚ JMK“). Pokud žalobce namítal porušení jeho ústavně zaručených práv spočívajících v opakovaném nesprávném rozhodování v jeho věcech se stejným skutkovým základem, odkazoval přitom na rozhodnutí, která nebyla předmětem tohoto soudního přezkumu. Tato žalobní námitka je tedy ve vztahu k napadenému rozhodnutí irelevantní, a proto soud neshledal důvod se k ní jakkoli blíže vyjadřovat. Pouze na okraj tak zdejší soud poznamenává, že žalobu proti předmětnému rozhodnutí krajského úřadu ze dne 8. 8. 2014, č. j. JMK 26829/2014, zamítl rozsudkem ze dne 27. 9. 2016, č. j. 29 Af 70/2014-87, dostupný na www.nssoud.cz.

[13] Předmětem sporu mezi žalobcem a žalovaným je jednak otázka, zda podání žalobce ze dne 8. 9. 2014 označené jako „*návrh na pozastavení vykonatelnosti rozhodnutí*“ lze považovat za návrh na odklad daňové exekuce ve smyslu ust. § 181 daňového řádu, a jednak otázka, jestli je možné rozhodnout o návrhu na odklad daňové exekuce dříve, než byla daňová exekuce zahájena (soud připomíná, že předmětné rozhodnutí je soudně přezkoumatelné, aniž by proti němu byl podán opravný prostředek např. v podobě odvolání, neboť ve smyslu § 181 odst. 3 a 4 daňového řádu nelze proti takovému rozhodnutí uplatnit opravné prostředky – viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 3 Afs 99/2014-43, dostupný na www.nssoud.cz).

[14] Co se týká posouzení podání žalobce ze dne 8. 9. 2014, které bylo adresováno žalovanému, soud má stejně jako žalovaný za to, že toto podání bylo návrhem na odklad daňové exekuce.

[15] Podle ust. § 70 odst. 2 daňového řádu se podání posuzuje podle skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno.

[16] Podle ust. § 181 odst. 1 daňového řádu správce daně může daňovou exekuci na návrh dlužníka nebo z moci úřední částečně nebo zcela odložit, zejména šetří-li se skutečnosti rozhodné pro zastavení daňové exekuce, vyloučení předmětu exekuce ze soupisu věcí nebo podmínky pro posečkání úhrady nedoplatku. Nestanoví-li správce daně v rozhodnutí o odložení daňové exekuce jinak, právní účinky již provedených exekučních úkonů zůstávají zachovány. Pominou-li důvody, které vedly k odkladu daňové exekuce, a nedojde-li k jejímu zastavení, rozhodne správce daně o pokračování v daňové exekuci.

[17] Jak vyplývá z důvodové zprávy k ust. § 181 daňového řádu, odklad daňové exekuce představuje přechodnou fázi, která je vázána na existenci důvodů, pro něž k odložení došlo, přičemž pominutí těchto důvodů má za následek rozhodnutí správce daně o pokračování v exekučním řízení. Jedním z takových důvodů pro odložení exekuce může být s ohledem na jeho dočasný charakter mimo jiné také probíhající řízení před správním soudem týkající se přezkumu exekučního titulu.

[18] Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce ve svém podání výslovně odkázal na ust. § 106 písm. d), e), f) daňového řádu (které obsahuje výčet důvodů pro zastavení řízení). V podání se žalobce vyjadřoval především k otázce zákonnosti vlastního vyměření místního poplatku za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů za rok 2013, účelem podání však dle návrhové věty nepochybně bylo zabránit správci daně v nuceném vymáhání částky vyměřené, resp. změněné rozhodnutím KÚ JMK (žalobce výslovně navrhoval „pozastavit vykonatelnost rozhodnutí“ KÚ JMK z důvodu podané správní žaloby u Krajského soudu v Brně proti tomuto rozhodnutí („z důvodu překážky ve věci, která je podaná u správního soudu prvního stupně Krajského soudu v Brně“). Probíhající soudní řízení je jedním z typických důvodů pro odklad daňové exekuce, proto nebylo možné podání žalobce interpretovat jinak než právě jako návrh na odklad daňové exekuce ve smyslu ust. § 181 daňového řádu. Pokud žalobce v žalobě tvrdí, že jeho podání bylo pouhým podnětem k nenařízení daňové exekuce, který měl žalovaný pouze vzít na vědomí a nevydávat rozhodnutí, toto tvrzení je v rozporu s obsahem předmětného podání. V záhlaví podání žalobce mimo jiné uvedl, že „... věc je podaná dlouhodobě žalobou u správnímu soudu prvního stupně u KS v Brně a bude podaná samostatná žaloba i proti tomuto rozhodnutí“, je tedy zřejmé, že žalobce očekával, že reakcí na jeho podnět bude rozhodnutí, které následně napadne samostatnou správní žalobou.

[19] Co se pak týká otázky, zda je možné rozhodnout o návrhu na odklad daňové exekuce dříve, než byla daňová exekuce zahájena, zákon výslovnou odpověď nedává. Z komentářové literatury k § 181 daňového řádu (Rožehnal, T. In: Lichnovský, O., Ondříšek, R. a kol. Daňový řád. Komentář. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 676) vyplývá, že o odložení daňové exekuce lze rozhodnout až poté, co bylo zahájeno exekuční řízení, tj. po nařízení exekuce.

[20] Pokud je správci daně doručen návrh na odložení daňové exekuce, správce daně je povinen vydat rozhodnutí podle ust. § 181 odst. 3 daňového řádu – buď rozhodnout o odložení daňové exekuce, nebo návrh na odložení daňové exekuce zamítnout. Jelikož o odložení exekuce je možné rozhodnout až po nařízení exekuce, je za situace, kdy je správci daně doručen návrh na odložení exekuce dříve, než je exekuce nařízena, jediným možným postupem zamítnutí tohoto návrhu, a to z důvodu jeho předčasnosti. Jiný procesní postup nemá podle názoru soudu oporu v zákoně. Žalovaný proto postupoval v souladu se zákonem, pokud návrh na odklad výkonu daňové exekuce zamítl. Pokud by žalovaný vzal podání pouze na vědomí, jak žalobce namítal, postupoval by naopak v rozporu se zásadou součinnosti a právní jistoty, žalobce by totiž vůbec nevěděl, jak bylo s jeho podáním naloženo.

[21] Nad rámec uvedeného soud konstatuje, že žalobce vůbec nekonkretizuje, čím by měl být postupem žalovaného či vydaným rozhodnutím zkrácen na svých veřejných subjektivních právech. Soudu není zřejmé, jak by žalobce mohl být negativně dotčen na svých právech v důsledku zvolené formy rozhodnutí, jelikož rozhodnutí zaručuje žalobci nepochybně více práv než případný přípis (s rozhodnutím zákon pojí vyšší nároky na náležitosti a účastníci mají více možností se proti nim bránit – např. i touto žalobou). Negativním důsledkem zamítnutí návrhu žalobce na odklad exekuce nebyla ani realizace úkonů směřujících k nucenému uspokojení vymáhané částky, jelikož před vydáním rozhodnutí o zamítnutí návrhu na odložení exekuce nebyla žádná exekuce nařízena. Pokud žalobce svým podáním ze dne 8. 9. 2014 chtěl docílit toho, aby správce daně nenařizoval daňovou exekuci do doby, než bude v souvisejícím soudním řízení rozhodnuto, postup žalovaného nebyl s tímto požadavkem žalobce v rozporu. Důsledkem zamítavého rozhodnutí o návrhu na odklad daňové exekuce z důvodu jeho předčasnosti nebylo nařízení daňové exekuce a z rozhodnutí ani nevyplyvá, že by správce daně zamýšlel daňovou exekuci do rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí KÚ JMK nařizovat. Ze všech těchto důvodů považuje soud podanou žalobu ze strany žalobce za jistou obstrukci. Vydáním napadeného rozhodnutí totiž nedošlo k žádnému zásahu do právní sféry žalobce, a stejně tak by se jeho právní postavení nemohlo změnit ani následným zrušením žalobou napadeného rozhodnutí.

[22] Ohledně námitek týkajících se existence důvodů pro zastavení daňové exekuce z důvodu zaplacení místního poplatku či důvodů pro odklad daňové exekuce, soud uvádí, žalobci nic nebrání tuto argumentaci uplatnit v případném v budoucnu zahájeném exekučním řízení, v tomto řízení však nemohou být relevantní.

VI. Závěr a náklady řízení

[23] Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.

[24] O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s, podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení

nepřiznal. To se týká i žalovaným původně nárokovaného cestovného pověřeného zaměstnance v souvislosti s jednáním soudu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, publikované pod č. 3228/2015 Sb. NSS).

[25] Žalobci byl pro řízení o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Výše odměny a náhrady hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a to za tři úkony právní služby [převzetí a příprava zastoupení, a to včetně nahlížení do spisu dne 19. 12. 2014 (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2006, č. j. 4 Azs 415/2005-74, dostupné na www.nssoud.cz), doplnění žaloby ze dne 16. 2. 2015, účast na jednání před soudem dne 29. 11. 2016] a tři režijní paušály ve výši $3 \times 3\,100$ Kč a 3×300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. b), d), g), § 13 odst. 3 advokátního tarifu], tedy celkem ve výši 10 200 Kč. Protože advokát žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 2 142 Kč, odpovídající dani (21 %), kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše odměny a náhrady hotových výdajů tak činí 12 342 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu soudu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 13. prosince 2016

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu